

ἐπισκεπτριῶν καὶ τῶν ἀραιῶν ἐπισκεπτῶν· καὶ ἡ οἰκοδόμοισιν κουρασμένη ἀπὸ τὰ πολλὰ ποῦ εἶπε, δὲν εὐρίσκει τίποτα νὰ πῇ μὲ τοὺς ἴδικούς της.

Γιὰ σου, εὐμορφο ἀηδόνι*, αὐτὸ θὰ πῇ «ἀπογεματιανή». Ναί. Μοῦ θυμίσες ὅμως τὸν παλῆρό καὶρὸ, ποῦ ἡ πολιτίσες στέλνανε τὸ δουλάκι μὲ τὴν ἄσπρη ποδιά καὶ προσκαλνοῦσαν τῆς φιληνάδες μὲ τὰ ἐργόχειρά τους, νὰ περάσουν τὴν ἀπογεματιανή.

Τότε ἔλεγε μὴ ἀπ' ὅλας καὶ κἀνένα παρχαμῦθι καὶ ἐπαίρναν στὸ μεταξὺ κκλοκαμωμένο γλυκὸ καὶ καφε μὲ βούτημά, καμωμένο στὸ σπῆτι, μὲ τὰ χέρια τῶν κοριτσιῶν.

Θὰ πῆτε : δὲν κκλογοῦσαν τότε ;

Ἄ, ναι... Μὰ λέγει θαρρεῖς περὶ πολλὰ ἡ γλῶσσα, ὅταν δὲν δουλεύουν τὰ χέρια.

ΣΑΝΚΟ ΠΑΝΣΑΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Καὶ ἄλλη συλλογὴ γραμματοσήμων.

Αὐτὴ δὲν ξέρω στὴν ποσοστὴ σειρὰ τῶν σπα-νίων συλλογῶν πρέπει νὰ τὴν κατατάξωμεν.

Εἶναι τοῦ κόμητος Πριμολῆ ἡ συλλογὴ ποῦ ἀγόρασε τελευταίως ὁ Κύριος Βίκτωρ Ροβέρτος ἑκατὸν πενήντα χιλιάδες φράγκα.

Τὴν συλλογὴν αὐτὴ τὴν ἐσχημάτισεν ὁ πατὴρ τοῦ κόμητος καὶ ἔχει αὐτὸ τὸ ἰδιαιτέρον ὅτι ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ νέα γραμματόσημα.

Τρία μόνον παλαιὰ ὑπάρχουν : τῆς Μολδαβίας ποῦ ἐξετιμῆθη ὁκτὼ χιλιάδες φράγκα, τῶν νήσων τῆς Ἑνώσεως πέντε καὶ τὸ 3 lire τῆς Τοσκάνης τρεῖς χιλιάδες φράγκα.

Κ' ἓνα παράπονα νεκροῦ*, τοῦ ἀρίστου συγγραφέως Ἑρνέστον Ἐλώ.

Μοιάζει ἀλήθεια σὰν ἓνα παράπονο, κοινὸ ὅλων τῶν ὁμοίων του γιὰ τὸ ἄδικο, ποῦ ἡ κοινωνία τοὺς κάμει.

Ἡ κοινωνία ἀγαπᾷ, λέγει, τὸν θανόντα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸν ζῶντα. Ἐφ' ὅσον ζῇ ὁ ἄνθρωπος ἀρνείται νὰ τοῦ ἀναγνωρίσῃ ὅπως πρέπει τὴν ἀξίαν του, νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ καὶ μόνον μετὰ θάνατον ἀνομολογεῖ τὸ μεγαλεῖον του. Ἀσυναισθήτως ὅλοι τὸ κἀνομεν : «Οἱ μεταγενέστεροι θὰ τοὺς δοῦν, τὸ ὄνομά των θὰ μείνῃ ἀθάνατον».

Ἄλλ' ἐνδὼς ζῇ ;

Εἰμπορῶ νὰ πῶ ἀπὸ χαιρεκακίαν σχεδὸν ἀναβάλλει τὴν χαρὰν των, τὴν δόξαν, χωρὶς νὰ ὑποπτεύηται διόλου, ὅτι αὐτὰ τὰ πλάσματα ἔχουν καρδιά, ποῦ νοιώθει περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὸν πόνο καὶ ὅτι τὸ αἶμα των τρέχει πιὸ γρήγο-

ρο ἀπὸ τὴν πληγὴ ποῦ τοὺς ἀνοίγει τόσον ἄπονα ἡ Κοινωνία.

Καὶ τὰ ἔργα τους δὲν* γλυτώνουν ἀπὸ τὴ βεβήλωσι.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος οἱ Ἀγγλοὶ, ποῦ εἶχαν τότε τὴν μανίαν τῶν ἀρχαιοτήτων, ἔστειλαν στὴν Ρώμην δυὸ πράκτορας ἐπιφορτισμένους νὰ τοὺς στέλλουν ὅσας ἀρχαιοτήτας ἤθελον εὑρεῖ· τὰ περισσότερα ἀριστουργήματα ποῦ ἔχουν τὰ ἐπιομήθευσαν μὲ τοιοῦτον τρόπον. Ὁ εἰς ὅμως ἀπὸ τοὺς πράκτορας αὐτοὺς ἐφαντάσθη νὰ τὰ σιᾷζῃ λιγάκι αὐτὰ, ποῦ ἔστειλε, καὶ κάπου-κάπου ἐχάρασσαν ἀπὸ καμμιὰ ἐπιγραφή δικὴ του. Μετ' ὀλίγον ἐστάλη εἰς Ρώμην καὶ ἓνας Σουηδὸς διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν.

Καὶ αὐτὸς εἶχε τὴν ἰδίαν μανίαν. Ἐστειλε μεταξὺ ἄλλων ἓνα σύμπλεγμα παριστάνον τὰς ἑνέα Μούσας ὅπου τὰ κεφάλια τῶν μουσῶν εἶναι ὅχι αὐτῶν τῶν ἀγαλμάτων ἀλλ' ὅπως διόλου ξένα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὶς Μούσες*, θαρρῶ ὅτι αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ ἀρκετὰ συχνὰ συμβαίνει στὶς μούσες τῶν συγγερῶν φιλολογῶν. Μέσα στὴν παρελάσιν τῶν διαφόρων μουσῶν βλέπει κανεὶς ποῦ καὶ ποῦ ἓνα κεφάλι ὁμορφα κτενισμένο καμμιᾶς παρισινῆς κοκκέτας, ποῦ καμμιὰ γεροντοκόρη ποῦ προσπαθῇ ἀκόμη νὰ φανῇ νέα μὲ χίλια δυὸ φκιασίδια, ἀλλοῦ καμμιὰ μουρομάττα ποῦ ἐμπνέει μὲ τὴ φλόγα τῶν ματιῶ της τὰ πειὸ τρελλὰ εἰδύλλια· καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα ποῦ δὲν φτάνω νὰ τἀριθμήσω ὅλα, ἀπὸ οὔτε τρελλές οὔτε γνωστικὲς πρέπει νὰ φῶσω.

Μέσα στὰ τόσα παρὰδοξά καὶ ἡ φύσις δὲν μένει πίσω.

Στὴν Ἀραβίᾳ εὐρέθη φυτὸν, τὸ ὅποιον ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ προκαλῇ τὸν γέλωτα.

Εἶναι εἶδος θάμνου μικρὸ μὲ φύλλα σὰν τῆς καμेलίας χονδρὰ καὶ γυαλιστερά. Ὁ καρπὸς του μοιάζει σὰν τὰ φασούλια καὶ ἔχει γεῦσιν ὀπίου, ὀλίγον γλυκεῖον.

Ἀπὸ αὐτὸν κατασκευάζουν μιὰ σκόνη τῆς ὀποιᾶς ἐλαχίστη δόσις φέρει ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀμέσως φέρει γέλωτα καὶ... μὲ ὀρεξιν διότι, ὅποιος τὸ πάρῃ, πηδᾷ τραγουδεῖ, γελᾷ καὶ κατόπιν πίπτει σὲ βαρύτατον ὕπνῳ. Ὅταν ἐξυπνήσῃ δὲν ἐνθυμεῖται πλέον τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ.

Εἶναι ὅμως πολὺ ἐπικίνδυνον ὅταν τὸ μεταχειρίζεται κανεὶς συχνά.

Πότε καὶ πότε ὅμως εἶναι εὐχάριστον.

Ἐξάρνα καὶ τί δὲν δίδει κανεὶς διὰ νὰ γελᾶσουν τὰ καρφωμένα, θαρρεῖς, χεῖλη κἀποις... ποῦ θέλει νὰ κἀμῃ τὸν θυμωμένο!

Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπ' αὐτὸ ὁ μακάριος Ἀγγλος

νεόνυμφος, ἂν ἀγαπᾷτε, ποῦ κατοικεῖ μὲ τὴν κυρία του μαντεύσατε ποῦ... στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου Ἔφελ σ' ἓνα καμπακί, τὸ μόνο ποῦ ὑπάρχει ἐκεῖ.

Ἡ μετατόπισις, λέγουν, μὲ τὸν ἡρεμώτερον κειρὸ εἶναι ἕως ὁσῶτ' ὑπάρχει!

Διαρκῆς κούνια ποῦ νανουρίζει στὸ τρελλό τους ὄνειρο τὰ δυν' ξαναχωραμένα παιδιὰ τῆς Ἀλβιώνος.

* *

Καὶ λίγα γλωσσικά.

Προφέρομεν ἡμεῖς σὰν τοὺς Ἀρχαίους;

Ὅχι, βεβαίως. Δὲν εἶναι δικό μου αὐτὸ τὸ «ὄχι» ὁλόκληρο. Ὁ Ἀριστοφάνης μιμούμενος τὴν φωνὴν τῶν προβάτων ἔγραφε —βῆ, βῆ.

Τώρα ἢ θὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ ἡ πρέπει νὰ προσεβῇ ὡς εἰ καὶ τότε ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἀρχαία προφορά δὲν ὁμοιάζει τὴν νεωτέραν, ἢ ὅτι τὰ πρόβατα ἠλλαῖαν τὴν προφοράν τοὺς ὅποτε καὶ συμπεραίνωμεν ὅτι, ἀπὸ τὰ πρόβατα ἠλλαῖαν προφορά, αὐτὸ εἶναι φυσικὸς νόμος τὸν ὅποιον συγκριτικῶς καὶ κατὰ ἰσχυρότερον λόγον πρέπει νὰ ἀκολουθήσαμεν καὶ ἡμεῖς καὶ ὅτι ἡ προφορά μας δὲν μοιάζει τὴν προφορά τῶν προγόνων μας..... (!!!!)

* *

Οἱ ἀρχαῖοι θεωροῦσαν τὴ μουσικὴ ὡς ἄριστον φάρμακον τῶν ἐπιδημικῶν νοσημάτων.

Κάποιος Ἀγγλος τώρα βρῆκε κατὰ παραπάνω ἀπὸ τοὺς παληούς. Ἡ μουσικὴ, λέγει, ἐκτὸς τῶν γνωστῶν ιδιοτήτων, ἀνὰ συντεταγμένην ὅπως θάλαγαν μερικὸι καὶ ἐν γένει νὰ ἐπιδρῇ καλῶς ἐπὶ τῆς υγείας ἔχει τὸ προτέρημα νὰ ἀναπτύσῃ τὸ κρανίον καὶ πρὸ πάντων νὰ προφυλάσῃ καὶ διατηρῇ ὅ,τι βρίσκεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρανίον... τὰ μαλλιά!

Τὸ πιάνο καὶ τὸ βιολί ἰδίως ἐμποδίζουν τὴν πτώσιν τῶν τρυχῶν. τὰ λοιπὰ ἔγχορδα ὡς ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ἀναπάσεών των ἔχουν ὀλιγωτέραν ἐπίδρασιν ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας τὰ πνευστὰ ὄργανα εἶναι καταστρεπτικώτατα.

Τί καλὸ θὰ ἦτο νὰ εὑρίσκετο φάρμακον νὰ διατηρῇ τὰ μέσα τοῦ κρανίου τώρα μάλιστα ποῦ πλησιάζει... καλοκαίρι. Ἐν πάσῃ περιπτώσει πιστεύω ὅτι ἡ μουσικὴ δὲν θὰ ἦναι ἐκείνη ποῦ θὰ διαδραματίζῃ αὐτὸ τὸ πρόσωπον.

Πολλοὶ ἀμφισβῶνουν διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν λεγόμενων τοῦ Ἀγγλου παρατηρητοῦ.

Καὶ ὅμως παρατηρῶ ὅτι ὅλες ἡ γυναῖκες ἔχουν μακριὰ μαλλιά καὶ ἡ περισσότερες παίζουν πιάνο!

* *

Ὀλιγωτέρᾳ ἀπόστασις ὑπάρχει ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν θάνατον ἀπὸ τοῦ κρότου εἰς τὴν ἡσυχίαν ἀπὸ τῆς πηγῆς εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὸ καλὸν εἰς τὸ κακόν ἀπὸ τὴν κόλπασιν εἰς τὸν παραδείσον ἢ ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναίκης.

* *

Τὸ ὄπλον τῶν γυναικῶν εἶναι ἡ γλῶσσα των δι' αὐτὸ δὲν παύουν νὰ τὴν ἀκονίζουν...

* *

Μεταξὺ δύο νέων:

—Τάχαθες; νυμφεύομαι.

—Μὲ ποῖαν;

—Μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου.

Γ. Ι. Κάρ.

* *

Ξεχασμένα

— Γιατί, Μιμὶ, φορεῖς τὴν κάλτσα σου ἀπ' τὴν ἀνάποδην;

— Γιατί ἀπ' τὴν καλὴ εἶνε τρίπιξ.

Ἀλληλογραφία.

κ. Στ. Β. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη μετὰ συνδρομῆς, σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς. Ὁ Γάλλος σας ἔχει δίκαιον: ἐκ τοῦ χάους ἡ μεγαλοφυΐα εἰμπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἓνα κόσμον ὁλόκληρον; ἀλλὰ καὶ τὸν ὑπάρχοντα ὑπερπερὶν κόσμον, ἂν τὸν καλοπεριγράψῃ κανεὶς, μὲ ὅλην τὴν ζωὴν καὶ κίνησιν, μὲ ὅλους τοὺς μικροπερισπασμούς του... εἰμπορεῖ καὶ πάλιν νὰ ὀνομασθῇ μεγαλοφυΐα.

κ. Κ. Κ. Πύργον. — Ἐγράψαμεν δὲς.

Δεσποινίδα Σ. Ι. Πῶς μᾶς ἐπύκρναν ἡ ἀσθένειά σας.

κ. Α. Ι. Ὅπως βλέπετε, ὁ κ. Γρουπάρης δημοσιεύει σήμερον ἓνα Σκαρβαζόν του· εἴθε εὐχαριστημένος;

κ. Ι. Χ. Μόσχον. Ἀγνοοῦμεν διεύθυνσιν κυρίας Χριστίδου.

Παρεκαλοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ οἱ μὴ λαμβάνοντες τὸ φύλλον, νὰ δηλώσωσι τοῦτο ἐγκρίτως εἰς τὴν διεύθυνσιν.

κ. Δ. Α. Π. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη προτιμότερον ταχυδρομικῇ ἐπιταγῇ ἐὰν ὅμως εἶναι ἀδύνατον δεχόμεθα γραμματόσημα μὲ ἐπιστολὴν ἐπὶ συστάσει. Ποιημάτων ἐδόθη εἰς συντακτικὴν ἐπιτροπὴν. Εὐχαριστοῦμεν.

κ. Β. Ρ. ἐν ταῦθα. Μᾶς μένουν ὀλίγα σώματα Α' περιόδου καὶ δὲν δυνάμεθα — εἰς τοὺς πληρώνοντας ἅμα τῇ ἐγομφῇ των δίδωμεν δωρεὰν τὸ μυθιστόρημα.

Εἰς ὁδοὺς ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν.

Διὰ νὰ εἶναι ἡ κρίσις ὅσον τὸ δυνατόν ἀμεροληπτοτέρα τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα ἀντιγράφονται καὶ δίδονται εἰς ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὴν. Αἱ ἀντιγραφαὶ ἔφεραν ἀρκετὴν ἀργοπορίαν, δι' ὃ τὸ ἀποτέλεσμα ἀναβάλλεται εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

κ. Κ. Μ. εἰς Λιθερπούλ. — Ἀνεξήγητο! ἦταν ἕτοιμος αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς ὅταν μᾶς ἦλθε τὸ χαριτωμένο σας γράμμα μὲ ἡμερομηνίαν 5/3/96. Θάγινε κανένα λάθος. Ἄς εἶναι. — Πόσο καλὸ μᾶς χίμετε! Νὰ μᾶς γράφετε συχνότερα ἂν εἶναι δυνατόν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰς ποῦμε τίποτε γιὰτὶ σᾶς λατρεύουν καὶ μᾶς τὸ λένε ὁλοφάνερα. Εὐχαριστοῦμε πολὺ πολὺ.

